

Katja Frixe

Librăria
magică
a dorințelor

Ilustrații de
Florentine Prechtel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FRIXE, KATJA

Librăria magică a dorințelor : il. de Florentine Prechtel / Katja Frixe. -

București : Didactica Publishing House, 2020

ISBN 978-606-048-131-7

I. Prechtel, Florentine (il.)

821.112.2

Pentru Vera, care locuiește atât de departe,
dar totuși este mereu prezentă.

Katja Frixe, Der zauberhafte Wunschbuchladen © Dressler Verlag,
Hamburg 2016.
Published by agreement with Dressler Verlag GmbH, Hamburg, Germany

©2020, Didactica Publishing House
Toate drepturile rezervate pentru versiunea în limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodușă sau stocată fără acordul editurii.

Editor coordonator: Florentina Ion
Traducător: Andreea-Ileana Pop
Redactor: Lorina Chițan
DTP: Zamfir Adriana Nicoleta PFA

Didactica Publishing House
Bdul Splaiul Unirii nr. 16
Clădirea Muntenia Business Center, etaj 5, camera 506, Sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon/Fax: +40-21-410.88.14; +40-21-410.88.10
e-mail: office@edituradph.ro
www.edituradph.ro

Cuprins

Cea mai rea catastrofă din lume	7
Prăjiturile cu ciocolată și cele mai bune prietene	28
Plăcintele ajută mereu	47
O surpriză neplăcută	59
Un sfat cu adevărat special	79
Chifteluța a fost salvat	98
Lysann, prințesa vampirilor	111
Doamna Eule este îngrijorată	127
Tușișul care vorbește	145
Să citim la lumina lunii	159

Cea mai rea catastrofă din lume

Când cea mai bună prietenă îți spune că urmează să se mute în curând, se anunță alarmă de gradul zero.

Stare de urgență absolută. E clar că trebuie să găsești o cale de a împiedica acest lucru să se întâmple. Și astfel e posibil să recurgi la mijloace care sunt într-o oarecare măsură interzise. Din acelea la care adulții își pun mâinile-n cap sau din cauza cărora le apar riduri, sau ambele în același timp.

De aceea, în ziua în care draga mea prietenă, Lena, s-a urcat în tren să se mute într-un oraș nou cu mama ei, am vrut s-o fac să dispară. Pe Lena, nu pe mama ei. Lena a fost, bineînțeles, de acord

și m-a ajutat cu pregătirile. Aveam și doi complici. Nici vorbă de cine-știe-ce indivizi dubioși, ca aceia din filmele cu gangsteri. Complicii noștri au fost mult mai buni, sau, să spunem așa, mai degrabă poate un pic mai neobișnuiți - pentru că era vorba despre un motan care făcea rime și o oglindă vorbitoare.

Motanul Gustaf și oglinda domnul King locuiau în librăria doamnei Eule¹, și exact acolo voiam eu să o ascund pe Lena.

Planul era de fapt destul de simplu. Doamna Eule sosea în fiecare dimineață la ora opt cu bicicleta ei de un verde aprins, în al cărei coș stătea ghemuit Gustaf.

Mai întâi deschidea librăria, îl lăsa pe Gustaf să intre și apoi mergea la cofetăria de alături, de unde își lua câteva prăjiturile cu ciocolată pentru micul dejun.

Lena și cu mine voiam să folosim această ocazie pentru a ne strecura ușor în magazinul de cărți și dorințe. Din fericire, era încă vacanța de vară,

¹ Nota trad.: se pronunță „Oile” și înseamnă bufniță

și nimeni nu a considerat nepotrivit pentru o zi de vacanță faptul că am ieșit afară din casă la un moment dat.

— Dacă vom fi prinse? a întrebat Lena aproximativ pentru a o suta oară de când i-am spus despre plan. Ne-am ghemuit în spatele tomberoanelor urât mirositoare de gunoi de lângă magazinul doamnei Eule.

— Asta nu se va întâmpla, i-am șoptit – de asemenea aproximativ pentru a o suta oară, deși nu eram

extrem de sigură de asta. Cel puțin nu chiar acum. Te ascundem, iar părinții tăi te caută, apoi vorbesc unul cu celălalt și înțeleg în cele din urmă că poate e cazul să se gândească și la tine, nu doar la ei.

De fapt, asta era problema. Părinții Lenei nu mai vorbeau unul cu altul de când tatăl ei se îndrăgostise de o altă femeie. Am înțeles că mama Lenei era supărată foc și că nu mai voia să locuiască aici, în orașul nostru mic, unde se întâlneau în mod constant unul cu celălalt. Dar faptul că voia să se mute tocmai la o sută de kilometri distanță și să o ia și pe Lena cu ea nu era deloc în regulă.

— Să sperăm că funcționează, a zis Lena. I-am strâns mâna pentru a ne face amândouă curaj.

— Uite, vine. Inima a început să-mi bată cu putere, în timp ce doamna Eule își sprijinea bicicleta de copacul din fața magazinului ei. Gustaf, care stătea în coșul mic de pe ghidon, ca întotdeauna, și-a întins capul de culoare neagră-cenușie și s-a uitat atent în jur. Când ne-a descoperit, și-a întors rapid privirea într-o altă direcție.

Lena și cu mine ne-am ținut respirația, în timp ce doamna Eule deschidea ușa librăriei fluierând,

l-a lăsat pe Gustaf să intre și s-a îndreptat spre *Raiul de ciocolată*, ca în fiecare dimineață.

Pfiu, e bine până acum.

Domnul King o certa deseori pe doamna Eule că lăsa magazinul deschis și orice terchea-berchea putea să jefuiască librăria în acest timp, dar ea îi mângâia rama groasă, aurie, și spunea: „Oglinda mea cea mai bună, cărțile nu pot fi furate. Întotdeauna se întorc la proprietarul lor”.

Și de cele mai multe ori domnul King se liniștea imediat după aceea.

De îndată ce doamna Eule a dispărut în cofetărie, Lena și cu mine am sărit în sus.

— O să țin eu de șase, a spus domnul

King când am intrat în magazin și ne îndreptam spre zona de cărți pentru copii.

Gustaf a sărit emoționat în spatele nostru și a miorlăit fără oprire:

— Să-nnebunesc! E ca un adevărat film polițist!

Lena a ajuns prima la scara de funie și a urcat rapid pe estrada din lemn cu balustradă. Acesta era tărâmul copiilor din magazinul doamnei Eule, iar pentru Lena și pentru mine nu era un loc mai bun pe lume. Obișnuiam să stăm zile întregi pe fotoliile-puf groase și să citim cărțile noastre preferate. Numai de nu ar fi nimeni aici chiar azi, îmi cam făceam griji pentru asta.

— Lasă-te pe burtă lângă perete, i-am șoptit, și Lena s-a lăsat la podea exact așa cum discutaserăm cu o zi înainte. Am împins două fotolii-puf în fața ei, până când nu s-a mai văzut nimic altceva.

— E bine așa? l-am întrebat pe Gustaf, care stătea acum la ușa magazinului, privind în direcția noastră cu ochii lui verzi de pisică.

— Niciun fir de păr nu se zărește! a anunțat el. Perfect!

— E totul clar în ceea ce te privește, Lena? am întrebat.

Înapoi a venit un pufnit de genul: „Pfff”, pe care l-am interpretat ca „da”.

Pentru prima dată mi s-a luat o piatră de pe inimă, misiunea noastră era îndeplinită. Acum, Lena trebuia să rămână nedetectată până când părinții ei începeau să o caute. Împreună! Am coborât repede de pe estradă. A fost exact la fix.

— Atenție, doamna Eule! s-a auzit vocea tunătoare a domnului King prin tot magazinul, după care m-am aruncat în fotoliul-puf din fața scării, am înșfăcat o carte și m-am prefăcut că citesc.

Gustaf a sărit la locul său obișnuit, un fotoliu verde din fața bibliotecii cu volumele de poezie, s-a încolăcit în poziția de somn și a închis ochii.

— Mă prefac că dorm, a șuierat el înainte ca ușa să se deschidă cu un zgomot puternic.

— O bună dimineață minunată, s-a auzit vocea cristalină a doamnei Eule, în timp ce intra în magazin, încărcată cu o pungă mare de hârtie de la cofetărie. Și-a aruncat pantofii din picioare într-un

colț, căci nu era nimic mai plăcut pentru doamna Eule decât să se plimbe în picioarele goale.

Deși nu scosesem un sunet, privirea ei s-a îndreptat imediat în direcția mea.

— Clara! a strigat ea bucuroasă, cu un zâmbet pe față. Nu mai puteai să dormi, sau ce te scoate din casă atât de devreme într-o zi de vacanță? Și-a ridicat nasul în aer și a adulmecat.

— A ce miroase aici?

Pe moment mi s-a făcut teamă că doamna Eule a adulmecat prezența Lenei, pentru că părea destul de capabilă de un astfel de lucru. Dar atunci mi-a mirosit și mie. Mirosea a ceva de genul scorțișoară și mandarine.

— Cred că știu de unde vine, a spus doamna Eule, care, aparent, nu mai era interesată de răspunsul meu la întrebarea pe care tocmai mi-o pusese. A pus punga pe tejghea și a pășit hotărâtă spre raftul cu cărți de gătit. A adulmecat de-a lungul rândului de cărți până când s-a oprit în cele din urmă în fața unui volum îngust.

— Știam eu! A scos o carte mică și a zis:

— Vom deschide abia într-o oră. Apoi poți începe, din partea mea, să atragi atenția asupra ta. Nu am nici cea mai mică îndoială că cineva te va cumpăra imediat. A pus cartea la locul ei.

— Dar, te rog, mai stăpânește-te și tu puțin. Dacă încep și cărțile de bucate să miroasă de pe acum, oamenii o să creadă că au nimerit într-un restaurant mai degrabă decât într-o librărie.

Nu mi se mai părea de mult timp ceva neobișnuit ca doamna Eule să vorbească cu cărțile. Sau că acestea începeau brusc să miroasă sau că se făceau remarcate în alt mod. Căci doar aceasta era *librăria magică* a doamnei Eule.

Doamna Eule îndeplinea în librăria ei dorințe legate de cărți, chiar înainte ca oamenii să realizeze că le au.

Căci, pe de o parte, doamna Eule avea o capacitate uimitoare de a detecta starea de spirit pe care o aveau clienții ei. Ea observa imediat dacă cineva era bine sau prost dispus, dacă era fericit sau trist. Pe de altă parte, ea primea